

Carmen Posadasová: Tancuj

Adriána Koželová, Filozofická fakulta PU, kozelova@unipo.sk

Opäť raz to slovo: Tancuj. Prvý raz ho videl vyryté nožom pri vstupe do metra, potom krasopisne napísané na svojom poznámkovom bloku v kancelárii a teraz Tancuj načmárané na orosenom skle automobilu.

Muž pocítil zimomriavky, vložil kľúč do zámky, nastúpil do svojho nového a dôsledne udržiavaného auta a keď zatváral dvere, bolo počuť jemné: Tancuj. V to popoludnie husto pršalo, naštartoval auto, potom zapol CD, vybral ho, naladil správy a prstami netrepežlivo poklepával po volante. Bol nervózny a ukrutne ho bolela hlava.

Bola takmer polnoc a myslel na to, že opäť príde domov veľmi neskoro. Žena ešte bude hore, aby mu poriadne vynadala a on už mal takých scén naozaj pokrč... Presne kvôli *tomu* tak veľmi potrebuje Julitu. Julita bola mladá, pekná a vždy mu vravievala veci, vďaka ktorým sa cítil skvele. Muž sa pousmial a podvedome si upravil uzol na kravate, ktorý si predtým naráchlo uviazal v apartmáne na ulici Leganitos. Teraz myslel na nasledujúci víkend, ktorý spolu a sami strávia v Sierra Nevade a zabudnú na celý svet. A žena? Čo mu zostáva, niečo si už vymyslí, ako napokon vždy.

Tancuj.

Tentoraz videl nápis pri odbočke do osamelej uličky. Písmená boli namaľované červenou farbou na kovovej rolete nejakého údenárstva. Muž na chvíľu zatľal zuby a tak pridol plyn. Príjemné myšlienky mu náhle prerušila spomienka na všetko, čo ho trápilo: mesačná uzávierka a malá bezvýznamná chybička, ktorú v závere urobil. Bolo to také jednoduché, tak banálne jednoduché: nikto vo firme nevedel informatiku lepšie než on, preto vedel, že stačí len zmeniť pozíciu čiarky v tom správnom momente a... a ďalší mesiac sa nemusí trápiť kvôli splátke za nové auto, ďalší mesiac bude môcť Julite pomôcť zaplatiť nájom. Pretože taká slušná dievčina ako ona nemôže naveky žiť v penzióne. Okrem toho jej nemusel klamať, ona mu verila, bezvýhradne. Keby Julita bola chcela, mohla si spomedzi mužov vybrať a vybrať, napríklad hociktorého z firmy, vyššie postaveného než on, napriek tomu sa rozhodla pocítiť ho svojim priateľstvom a láskou. Áno, bolo to presne tak. Muž sa letmo pozrel do spätného zrkadla, aby skontroloval, či vlasy, ktorými si každé ráno zakrýval plešinu, boli ešte na svojom mieste a to slovo videl znova: Tancuj.

Odlepil oči zo zrkadla, cítil sa akosi nepohodlne, bolo mu tak divne pri žalúdku a ten pocit mu nebol až taký cudzí. V podstate, keď o tom teraz trochu premýšľal, zisťoval, že podobne sa už cítil, noc pred smrťou svojho otca napríklad. A takisto v deň, keď sa dozvedel, že syn na vojne ochorel, ešte skôr než mu zavolali z kasární. „Predtucha“, povedal si nahlas a zasmial sa, aby sám seba upokojil.

Tancuj.

Tentoraz z reklamného pútača pozývalo tancovať dievča oblečené vo vyzývavej zelenej. Na chvíľu si položil otázku, čo to bude za hlúposť. Tancuj popísané na každom kroku, na múroch a na ulici, na najvyšších plotoch aj v najprimitívnejších graffiti. Asi nový typ reklamy, povedal si, no vzápätí znovu pocítil čudné zvieranie v žalúdku a aj keď si to nechcel pripustiť, znovu sa v myšlienkach vrátil k mesačnej uzávierke, len aby si povedal, že ak si ho jeho šéf pán Pereira nasledujúci deň predvolá do kancelárie, určite to bude preto, že niekto odhalil trik s čiarkou, čo znamená zbohom splátkam za nové auto, zbohom Julitino nájomné, zbohom láske v Sierra Nevade a TANCUI, TANCUI, TANCUI.

Keď si to uvedomil, už bolo neskoro. Autobus rozsvietil svetlá, pršalo. Muž sa náhle stočil doľava a len zázrakom sa vyhol zrážke.

„Pokož, pokož, nič sa nestalo...“, ale od tej chvíle dokázal čoraz ťažšie udržať pozornosť, hoci mu domov zostávali len tri či štyri kilometre a tak málo stačilo a bol by skončil pod kolesami toho autobusu.

Najlepšie by bolo zabudnúť na chvíľu na problémy s účtovníctvom, namyslieť na Julitu ani na ženu a sústrediť sa na jazdu, bol príliš unavený, preto tam dostal šmyk. A zrazu ďalšie reflektory: čo zas ten kretén robí? Úplne zreteľne prešiel na opačnú stranu vozovky, alebo vlastne nie, to vlastne on sám...

Presne v momente, keď sa mu priblížil, reflektory osvetlili žiarivé kvapky dažďa na stieračoch a muž zazrel na čelnej strane blížiaceho sa kamióna ten smiešny nápis: TANC jr. (Doprava). Auto sa pošmyklo a tancovalo a tancovalo. Dotancovalo až k čiernej priepasti a skôr než prišiel tupý náraz, taký nepravdepodobný, a rozťal mu čelo, prekvapený muž nemyslel ani na čiarku, ani na Julitu, ani na závan smrti, ale hlúpo žasol nad tým, aké je smiešne, že predtuchy, skutočné predtuchy, vedia tak málo o pravopise.